

« Când totulă eră gata pentru plecare, Riemann disse fiului seŭ : «Conrade, fiind-quô tu esci mai tare și mai sprintenŭ dequât noi, appucă înainte, și iea cincî locuri într'o nave de Amsterdam : quôci de acolo credŭ quô plécă vassele que ducŭ pe emigranți în America de miadă-đi. Când vom veni și noi, să nu ne mai remână dequâtŭ a ne imbarca. Éttô, ține dece talerî; credŭ quô-ți vor fi de ajuns spre a face aquéstă căllătoriă.

— Dece talerî! strigă Conrad; que să facŭ cu atâția bani? Ferescă-mă Dumneđeŭ de a chiebtŭi atâta sumă!

— Iea-î cu tôte aquestea, respunse Riemann; și, queea que-ți va mai remâné, tot allŭ nostru va fi.»

Conrad nu mai disse nimicŭ; pusse baniŭ în posunarŭ, luă în spinare pachetulŭ seŭ și allŭ surorii salle Margarita, pe quare ea nu-lŭ puteà duce, din causa copillului seŭ, și plecâ voiosŭ. Quei-lalți membri ai familiei illŭ urmarô încet; quôci, de și soru-sa Anna, quare eră în etate de cincîspre-dece annî, și fratele seŭ Wilhelm, de séptespre-dece, ar fi putut merge tot așa de iute qua și dânsulŭ; tatălŭ lor ânsă și Margarita nu eră în stare de a-î urma cu atâta iuțelă.

Quând ajunserô pe colina de unde se vedeà satulŭ, ei se oprirô și aruncarô o ultimă căutătură